

POWIONAĆ (7) *vb pf*

Pierwsze o jasne; drugie prawdopodobnie jasne (tak w wionąć).

fut 3 sg powienie (6). ◇ praet 3 sg m powionął (1).

Sł stp, Cn brak, Linde także XVI(XVII) – XVIII w.

O wietrze: zawiać (7) :

*Fraza: »wiatr(ek) powienie« [w tym: na co (2), skąd (1)] [szyk zmienny] (6): chwał páná swoiego [...]. Który spuffcza ludu [lege: lodu] káwálce ná kítałt kryftálu w wielkíe zimnołci/ á potem zrołkázania iego powienie floneczny á ciepły wiatr ták iż sie ono wślytko rospłynie *RejPs* 216v; *LubPs* ff3; Záburzyć sie też obłok/ á gdy wiatrek ciepły Powienie nań s południá/ vcieka by wćiekły. *RejWiz* 10; miedzyány [dzbanek]/ rzekł do gliniánego/ Wierę pływńwá połpołu/ będzýe ráta swego. Powiedzyał mu gliniány/ zle mi społu s tobą/ Bo iáko wiatr powienie/ wnet sie nam tłuc s łobą. *RejZwierz* 117v; *GrzegŚm* 2; A gdy powionął wiatr społudniowy [*Adspirante autem austro*]/ [...] puściwłzy się z Afsonu/ plynęli przy Krećie. *WujNT Act* 27/13; [*RadzPodróż* 123].*

Przen (1) :

[powionąć na co: także też równie smrodliwe náuki Antykryftowe iako dym rozwieją sie áni wiedzieć kędy/ gdy Duch wft Páná Kryftułowych powienie ná nie á rozwieie ie y wniwecz obroci. KrowObraz Hv.

*powionąć skąd: da [Bóg jednemu] dużę bogoboyną/ [...] która się nie chwieie/ nie da się wwieść wiatrom/ káżdey/ kthora iedno skądkolwiek powienie náuki/ státhecznie się trzyma słowá y przykázania Pańkiego *RotRozm* K2.]*

*Frazy: [»powienie szczęście« = poszczęści się: Co zá tym chciałby czynić/ á iesli powienie Szczęście iákiéby chciał mieć zwycięztwá łkonczenie. *VergKoch* 215 (*Linde*).]*

*»[na kogo] zły wiatr nie powienie« = nie złego kogoś nie spotka (1): sam stániesz w ogrodzýe v Páná swoiego. Ze iuż ná cię y zły wiatr nigdy nie powienie [...]. Abowiem w tę opiekę kto ile tám doftánie/ Iuż go żadna pociechá nigdy nie przelstanie. *RejWiz* 194v.*

Formacje współrdzenne cf WIAĆ.

Cf POWIENIENIE, [POWIENIONY]